

פרשת תרזיע–מצורע, המשך.

מגייסים את הילדים, את השכנים, מתחילים להוציא הכל החוצה. כלי מטבח, סירים, מחבתות, צלחות, כוסות. ספות, כיסאות, שולחנות, מיטות, הכל. בעל הבית חש שעולמו חרב עליו. הנווה השקט עליו חלם גז כחלום. כנווד נודד, חסר בית.

הכהן מגיע, מסתכל, ומאשר: יש להסגיר את הבית שבעת ימים. נקל להבין אלו שבעה ימים עוברים על בעל הבית. שבעה ימים של תפילות ותחנונים: "רבונו של עולם, עשה שהנגע יעלם כאשר בא!" הוא רץ אל הצדיקים לבקש ברכה, נודר לצדקה, צם ושב בתשובה.

כעבור שבעה ימים שב הכהן. אשר יגור בא: הנגע פשה! הלב מפרפר, אבל אין זה סוף פסוק, עוד יש תקוה. מוציאים את האבנים הנגועות, עוקרים אותן, שמים אחרות תחתיהן. מסיירים את כל הטיח, טחים את הבית מחדש. יש ציאנס, סיכוי נוסף. ולמחרת, שב הנגע ומופיע.

שלום לך בית, שלום לך חלום. גזר הדין נחרץ: יש לנתוץ את הבית, עד היסוד. בכמה עצב, כמה דמעות. והיכן יתגוררו, איפה ישוהו, איפה יאחסנו את כל התכולה? עצוב, עצוב נורא. נותצים את הבית בגרזנים ובאתים, והנה נשמע צליל מתכתי חד. ברזל פגע בברזל. משהו כתום מנצנץ מבין שברי האבנים. ניגשים לראות: אוצר של מטבעות זהב, שהאמוריים החביאו בצאתם למלחמה האחרונה. מטבעות זהב, יהלומים ומרגליות, פנינים ואבני חן, הון תועפות שלא יסולא בפז. חיוך מאיר את הפנים, חיוך של אושר. תארו לכם, איזה מזל שנתצו את הבית. איזה מזל שלא הסכימו בשמיים לתחינות, לבקשות, לצום ולתפילות. שהחליטו על אף הכל להביא להריסת הבית, לגילוי של האוצר! להעשיר את בעליו אושר רב, ממנו יבנה בית נאה פי כמה, וירכוש עבדים ושדות לרוב!

כל זה נאמר בפרשתנו, ואי אפשר שלא לחשוב על מצבינו, על ימינו ותקופתנו. זו תקופה של מאורעות רודפים, מסחררים, תמוהים, אף כואבים. כואבים מאד, אבל רק עיוור לא יראה שמהשמים מובילים כאן מהלך, ואיש אינו יודע מהו, לאן יוביל. כה רבה המבוכה והתהיה. והתקוה כה עמוקה, התפילה כה זכה: אנא, רבונו של עולם, שיהא גם זה לטובה, שיהא זה מהלך למציאת אוצר!!!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	
שער ג פרק: כז.	

רואים שהכל פועם אצל האנשים הגדולים, היה להם רגש להכל. בואו נתבונן באיזה **דוגמא**, אדם שאיבד את מידת 'התאווה', כשבא אצלו אורת, הוא לא מבין את האורח. שם לו משהו בצלחת ומביא לו, ואומר לו: "יתאכל, מה אכפת לך מה זה, מה זה מעניין".

אם אדם איבד רגש במידה מסוימת,

הוא קלקל את העבודת ה' שלו. **לדוגמא**, אצלו אוכל זה באמת שום דבר, הוא כבר לא מבין אנשים שעושים עסק מאוכל, וגם את הילדים הוא מפסיק להבין.

אני חושב שהאנשים שהם עובדי ה', הם חיים את הכל, הם מעניקים כל הזמן ממה שיש להם, עם כל הרגישות והעדינות. הם כל הזמן שופעים בשביל האחרים, שופעים לתת, או שופעים בעבודה ביחס שכלפי ה'.

שמעתי בקשר 'לתלמידי ר"ע', שהם באו בגלגול מאותם עשרים וארבע אלף שמתו בעצת בלעם, והם הכירו יפה אחד את השני, עד כדי שידעו מה שורש נשמתו של כל אחד ואחד, וע"י כך, ירד ערכו של כל אחד בעיני השני, ולכן הם לא כיבדו אחד את השני. כל אחד ידע שהחבר שלו היה כזה וכך היו מעשיו... והחבר השני כך היו מעשיו... ולכן, כל אחד הסתכל על החבר בצורה שפילה...!

ואומרים, שזו גם הסיבה, שכשיהודי

ישראל". השאלה היא, כמה

השתמשנו במאמר הזה מאתמול עד היום, האם נזכרנו פעמיים שלוש

במאמר הזה? האם השתמשנו בו? **כי זרע הקודש ישיגו כל הנהגה נאוו**

והמעטירה בעליה מזכירת השם יתברך, כן, רציניים? בא אצלי אחד

מהמבקשים, וביקש דרך איך מגיעים לזה, אדם שהוא מבקש הוא מוצא.

הוא נופל יותר מהגוי. ולמה?! כי כל הזמן עובדים עם היהודי על הנקודה של 'מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון'. וכל זמן שהוא הולך בדרך ה' הוא מסתכל - דע, מאין באת! על עצמו, - לאן אתה הולך - על עצמו, - לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון - על עצמו.

אבל, ברגע שחש ושלום הוא נופל מהדרך, אז הוא אומר לחבר שלו - דע מאין באת - ולכן, מי אתה?! ואתה יודע לאן אתה הולך?... הוא כל הזמן רואה את השלילה בחבר שלו... מכיון, שהדברים האלה חדרו ברגשות שלו, לכן הוא רואה את החבר שלו 'שפל ובזוי', מאין באת ולאן אתה הולך... ורח"ל הוא יכול להגיע למצב שהחבר שלו יהיה שפל בעינו עד לעפר, עד שהוא נעשה כלום בעיניו! כמו שהיה כלום בעיני עצמו כשהוא היה הולך בדרך ה'.

אין משיגים את זה? באמת, היום הרבה דברים הם כמו 'זריקת טישטוש'. דואגים לכך שהראש של האדם יהיה תפוס יום ולילה. אם זה ע"י 'עיתונים', אם זה ע"י כלי 'התקשורת', אם זה ע"י 'המודעות', אפילו ללכת ברחוב עם ראש שקט לא נותנים לאדם. אדם הולך ברחוב, ומדביקים לו מודעות על הקירות ועל לוחות המודעות, כרוצים לומר: "שמע, יש לנו משהו להגיד לך"!

פרסומים על גבי פירסומים, והכל, כדי שלא יהיה לך שקט בראש. היצר יודע, שהשקט בראש הוא סכנה גדולה עבורו, ותקוה גדולה ליהודי, כי החשבון נפש מחייב את האדם להגיע לעבודת ה', החשבון האמיתי. ומזה היצר פוחד, שאם יהיה לך קצת שקט, ותשב ותחשוב חשבון של אמת, המסקנות המתבקשות יובילו לתוצאות טובות,....

ההמשך יובא בעוד שבועיים א"ה.

<div></div>	<div></div>							
בס"ד	מצא את המסתתר							
לפרשת	תזריע מצורע							
ללא פרסים								
מצא 18 מילים בתפוזרת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתתרת .							
כ	ש	ה	ג	ו	מ	ל	ת	ד
ד	ת	ח	ס	ד	כ	מ	ש	א
ש	מ	פ	י	י	ס	כ	ר	ת
ד	א	ת	מ	י	ר	פ	צ	ע
ת	מ	י	ד	ת	כ	ת	ג	ש
ד	ה	ד	י	נ	ד	נ	כ	ש
נ	כ	ש	ת	ו	מ	ר	ב	ה
ד	ת	ש	ל	ו	מ	כ	ש	ס
כ	נ	ח	כ	ב	ע	ו	ל	מ
מ	ד	י	ש	ת	ה	כ	ת	ס
ע	ת	נ	ק	ש	ת	ר	ד	פ
נ	מ	כ	ד	ש	כ	נ	ת	ח
כ	ר	ת	ש	צ	ש	ד	כ	ת
מ	נ	ה	ר	ה	ט	ת	נ	ש
ת	ש	ע	א	ש	כ	ש	מ	כ
ד	ת	ח	כ	מ	ת	ה	י	ת
ש	ז	ח	ו	ר	פ	ו	ת	כ
ה	כ	ר	ש	כ	ת	כ	ש	ת
כ	ת	ד	א	ז	ש	מ	פ	כ
זכר	קדש	טהרה						
משה	אהרן	צרעת						
פרוח	מספחת	בהרת						
שחין	מכה	פשתים						
מצרע	אשם	אחזה						
נגע	צפרים	ארז						
האם מצאת את המשפט:								
הגומל חסד מפייס את מידת הדין ומרבה שלום בעולם מאת : הרב יעקב לוגסי								

<div></div>	<div></div>
בס"ד	אסוןיין בחגיפּוּתא אַסוּת: קח פסק זמן...
הבוקר/ צהרים/ערב ?	הבוקר/ צהרים/ערב ?
<i>א א ש ת א י פ ו ח ?</i>	<i>א א ש ת א י פ ו ח ?</i>
בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים. בנשיאות הרב"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.	בשנת 1945 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקריית חיים מערבית.
לפרטים : הרב נתנאל ירב, טל': 7124735 - 052.	לפרטים : הרב נתנאל ירב, טל': 7124735 - 052.
<i>שפתות האירוח איווצות רק אַרווקיט.</i>	<i>שפתות האירוח איווצות רק אַרווקיט.</i>
בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקריית חיים מערבית.	בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניובסקי 9, קריית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.
	

כיצד צריך להגות את המשך. הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל.

קוראים אנו על שני בני אהרן, נדב ואביהוא, שמתו לפני ה' ביום חנוכת המשכן. ואמרו חז"ל: לא מתו בני אהרן אלא על שהורו הלכה בפני משה רבם! הבה נראה, כיצד נהג הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל.

בימי מלחמת העולם הראשונה חטפו הטורקים כל בחור טוב לצבאם. לפיכך קם הגאון רבי עזרא עטייה, שהיה מבכירי הלומדים בירושלים, וברח לקהיר שבמצרים. גם שם תחם עצמו בד' אמות של הלכה, ועד מהרה יצא שמו לתהילה כמתמיד וגדול בתורה.

פעם פנה אליו אדם, ושאלו שאלה בהלכה. עיין רבי עזרא, והגיע לכלל מסקנה. הודיע לשואל, שבעוד כשעה ישיב לו על שאלתו, ובירר היכן מתגורר רב העיר.

אמרו לו: "בעיר העתיקה של קהיר", מהלך חכאי שעה.

קם רבי עזרא והלך בשרב המעיק, התייצב בפני הרב, שאל את השאלה וביקש רשות להביע דעתו. הרשות ניתנה, והוא שטח את הצדדים השונים של הספק, הציע את הסוגיות הנוגעות לענין, ניתח את השיטות השונות, הסמיך ראיות מספרי הראשונים והאחרונים ופילס נתיב עד למסקנה מוצקת וברורה.

נענה הרב ואמר: "ובכן, טוב ויפה, אמת לאמיתה. רק שאלה אחת נותרה - לשם מה טרח מר ובא, אם הכל נהיר לפניו?"

השיב רבי עזרא: "כדי ליטול רשות לפסוק"...

חיך הרב ואמר בענווה: "הלא הכל גלוי וידוע לפניו, ואני הוא שצריך לבוא אליו"...

התעלם רבי עזרא מהשבחים, ושאל: "רשאי אני איפוא לענות?"

"ודאי", השיב הרב.

עשה רבי עזרא את כל הדרך חזרה, כשבידיו הרשות לענות...

הלכות: מיני מאפה ותבשילים שריחם נודף, קפה פתגוש

א. מיני מאפה ותבשילים שריחם נודף, קפה כתוש

מ"ב סקט"ז: כתבו האחרונים המריח בקאווע (פולי קפה, אבקת קפה) כתושה והיא חמה שריחה נודף ואדם נהנה מאווו הריח צריך לברך ברכת אשר נתן. ולהלן בסוף הסימן מביא הרמ"א שני דיעות לענין לברך 'הנותן ריח טוב בפת' על לחם חם אשר ריחו נודף, ומסיק הרמ"א שם שלא לברך, ובמשנ"ב (סקנ"ה) מסביר הטעם שאין זה ריח חשוב שיהא ראוי לברך עליו.

ובשעה"צ (סקמ"ז) מביא עוד טעם בשם הגר"א כיון שאין עיקרו עומד לריח, ולפי טעם זה הוא הדין באבקת קפה כתוש וחם שריחו נודף אין לברך לפי שאין עומד לריח.

וכתבו הפוסקים שכן יש לנהוג למעשה שלא לברך על ריח קפה ולא על פת חם, ובכלל זה גם שאר מיני מאפה ומיני תבשילים שריחם נודף, ואם כי בשעה"צ (שם) מסיק שאם נטלם במיוחד על מנת להריח מברך אם נודף ריח חזק וחשוב, מכל מקום נוהגים בזה לחשוש להפוסקים שכל העומד לאכילה אין מברכים על ריחו אפילו נטלו במיוחד על מנת להריח (אך בודאי נכון לאדם לימנע מספק פלוגתא ולא לקרב המאכל או התבשיל והמאפה אל חוטמו ולהריח בו בכוונה כדי ליהנות מהריח, ומה שכנסנו הריח אל חוטמו שלא במתכוין לדברי הכל פטור מברכה).

בה"ט סק"ז: על הנענע"ע שקורין מינט"ה נסתפק בתשו' גינת ורדים וכו'.

ב. בענין מי בושם שביימו

סעי' ג, שו"ע: ועל מי הורד וכו' בורא עצי בשמים. והיינו בין מי הלחלוחית שיצא מן הורד ע"י סחיטתו ובין מה שיצא ע"י שנשרה ונתבשל במים וכו' (מ"ב סק"ט). ולהלן בשו"ע (סעי' ו) לענין שמן שבישמו במיני בשמים והוציא ממנו הבשמים מביא המחבר דעה שאין מברך כלל על השמן המבושם כי הרי זה ריח שאין לו עיקר, וצריך לומר דהתם לא הכניסו הבשמים בשמן אלא ריח קלוש בעלמא, משא"כ הכא ע"י בישול או שריה זמן רב (לכל הפחות מעת לעת) נכנס הריח של הורדים חזק במים.

אמנם בשעה"צ (סקק"ה) כבר ציין שעפ"י כמה ראשונים מה שאמרו שעל מי ורד מברכים בורא עצי בשמים, היינו באופן שחטפו את הורדים והוציאו מימיהן מתוכן, או שבישלו הורדים הרבה במים עד שנימוחו ונתערב עיקרן בתוך המים, משא"כ במים ושמונים מבושמים (מי בושם) שלאחר הכבישה או הבישול מסננים ומוציאים את כל הבשמים מתוכן, אף על פי שנתנו הבשמים בהם ריח חזק, אין מברכין עליהם מחמת הספק שמא המה בגדר ריח שאין לו עיקר.

ובמי בושם המצוי ביימנו עוד נוסף סברא שאין לברך כלל על ריחם, כי ידוע שרובם עשויים מתרכובות סנטטיים ע"י הפרדה כימית של כימיקלים שעיקרם יש בהם ריח רע, והאדם באופן מלאכותי משנה אותם מברייתם על מנת שיוציאו ריח, והרי הם בכלל ריח שאין לו עיקר.

ג. בענין שמן אפרסמון

סעי' ד, שו"ע: ועל שמן אפרסמון מברך בורא שמן ערב. והוא הנקרא בלשון המקרא 'צרי', וחותכין העץ ומקלפים אותו ונוטף ממנו שמן מבושם בריח טוב, והיה גדל בעיקר סביבות יריחו ועל שם ריח עץ זה נקרא העיר ע"ש יריחו, וכיון שחשוב היה למאד קבעו לו ברכה לעצמו, וגם לעלי העץ הזה יש ריח טוב, והמריח אותם מברך בורא עצי בשמים.

ההמשך יובא בעוד שבועיים א"ה.